

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցին — Թիվ տասը

Jeff Pippenger

2025-12-14

Թիվ տասը

Մենք դիմում ենք Եսայիայի տեսիլքի այն հատվածին, որը սկսվում է յոթերորդ գլխում և շարունակվում մինչև տասներկուերորդ գլխի ավարտը: Մենք այդպես ենք անում, որովհետև 1850 թվականին «Տերը երկրորդ անգամ երկարեց իր ձեռքը՝ հավաքելու» Իր մնացորդ ժողովրդին: Մենք իրենց տեղն ենք դնում 1844-ից մինչև 1863 թվականների ճանապարհային նշանները: «1850»-ը և երկրորդ հավաքումը այդ ճանապարհային նշաններից մեկն են:

Եսայիայի տեսիլքը յոթերորդ գլխի առաջին համարում սկսվելուց հետո, երբ էլ որ հանդիպի «այն օրը» արտահայտությանը նման որևէ ձևակերպում՝ որպես հղում, այն պետք է տեղադրվի յոթերորդ գլխի արդեն հաստատված մարգարեական համատեքստի մեջ: Տեսիլքը ճիշտ բաժանելու բանալին այն է, որ հասկացվի՝ մարգարեությունը գործում է կրկնության և ընդարձակման սկզբունքներով, և այս կանոնը գործուն է տվյալ տեսիլքում:

Եսայիայի տեսիլքում բացահայտվող զանազան մարգարեական ճշմարտությունները, սկսած վեցերորդ գլխից, պետք է ըմբռնվեն այն տեսանկյունից, որ «նախ և առաջ» Եսային ներկայացնում է մի հոգի, որն օծվել է 9/11-ին՝ հռչակելու, որ վերջին անձրևը հասել է: Այդ սրբագործված համատեքստում Եսայիայի յոթերորդ գլուխը պատկերում է հենց այն վախը, որը մարգարեի միջոցով ներկայացված էր վեցերորդ գլխում, երբ նա հարցնում էր, թե «մինչև ե՞րբ» պիտի ստիպված լինի 9/11-ի լուրը հնչեցնել մի ուխտադրուժ եկեղեցու, որը «աչքեր ուներ, բայց հրաժարվում էր տեսնելուց, և ականջներ ուներ, բայց հրաժարվում էր լսելուց»:

Տեսիլքում ամբարիշտ և անմիտ Աքազ թագավորը խորհրդանշում է մի Լաոդիկեցու, որը չի ընդունելու վերջին անձրևի պատգամի նախազգուշացումը, ինչպես այն ներկայացվում է պահապանների կողմից, որոնք հանդիմանում են ամբարիշտ և անմիտ Աքազին՝ ներկայացված Եսայիայի և նրա որդիների միջոցով:

9/11-ը եկավ մարգարեական պատմության մեջ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում, ուստի, երբ Եսայիան վեցերորդ գլխում տեղադրվում է 9/11-ի մոտ, նա մարգարեապես տեղադրվում է Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ խոսքի ներսում, բայց առավել նշանակալից՝ նա տեղադրվում է «քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմության» մեջ: Քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմությունը սկսվեց, երբ այդ խոսքը կատարվեց 1989 թվականին՝ Խորհրդային Միության փլուզմամբ: 1989 թվականից մինչև քառասունմեկերորդ խոսքի Կիրակնօրյա օրերը ընկած ժամանակահատվածը «քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմությունն» է,

որը հենց այդ նույն «թաքնված պատմության» մեջ բացվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից: Այն, ինչ սա նույնացնում է մեր դիտարկման մեջ, որտեղ Եսայիան ներկայացնում է վերջին անձրևի պատգամաբեր 9/11-ից հետո, այն է, որ վերջին անձրևի պատգամի մի մասը, որ Եսայիան հռչակում է, Դանիել տասնմեկ, քառասունմեկերորդից մինչև քառասունհինգերորդ խոսքերն են:

Մարգարեականորեն կանգնած լինելով 9/11-ի Եսայիա մարգարեի տասներորդ գլխում՝ ներկայացվում է նախագուշացում, որ հաջորդ իսկ իրադարձությունը, որ պիտի տեղի ունենա, «անարդար հրովարտակն» է, այսինքն՝ կիրականօրյա օրենքը, և այն ներկայացված է Դանիել տասնմեկի քառասունմեկերորդ խոսքում: Եսայիայի՝ վերջին անձրևի լուրի պատկերավոր ներկայացումը դրված է քառասուներորդ խոսքի «թաքնված պատմության» շրջանակում՝ 9/11-ից հետո: Քառասուներորդ խոսքի իրագործումը 1989 թվականին Եսայիային տեղադրում է 1989-ից հետո՝ 9/11-ի մոտ, որտեղ նա օծվում է զոհասեղանից վերցված ածուխով: Եսայիան ներկայացնում է մի պատգամաբեր, որի պատգամը ներառում է Դանիել տասնմեկի վերջին վեց խոսքերը:

Եսայիան ուղղակիորեն ասում է, որ ինքը և իր գավակները նշանների և հրաշքների համար են: Յոթերորդ գլխի երրորդ խոսքում Եսայիան և նրա որդին գտնվում են վերին ավազանի ջրանցքի մոտ՝ ճանապարհի վրա, լվացարարի արտի մոտ: Եսայիան ներկայացնում է վերջին անձրևի պատգամը, որի հռչակման համար նա օծվել էր վեցերորդ գլխում, և նա կանգնած է վերջին անձրևի երեք խորհրդանիշների մոտ, ինչպես նաև իր որդու՝ Սեար-Յասուպի հետ: Վերին ավազանի ջրանցքը մարգարեական ակնարկ է այն երկու խողովակներին, որոնք լցված են ոսկե յուղով և որոնք Ջաքարիան նույնականացնում է, իսկ Քույր Ուայթը դրանց մասին այնքան հաճախ է մեկնաբանում. դրանք նույնացնում են այն պատգամը, որ գալիս է վերին ավազանի ջրանցքից՝ վերջին անձրևի պատգամում:

Եսայիայի ջրատարը կապված է Ջաքարիայի երկու խողովակների հետ, և Էլեն Ուայթի մեկնությունը Ջաքարիային միացնում է տասը կույսերի առակին: Վեցերորդ գլխում Եսայիան խոնարհվում է մինչև հողը, երբ տեսնում է Տիրոջ փառքը: Նա համաձայնում է տանել երրորդ համարում ներկայացված պատգամը՝ որպես այն պատգամը, որ լուսավորում է երկիրը Աստծո փառքով: Եվ նա մաքրվում է զոհասեղանից վերցված ածուխով, ապա կանգնած է այն ավազանի մոտ, որ գոյացել է վերին ավազանից եկող ջրից: Քսանութերորդ գլխում Եսայիան վերջին անձրևի պատգամը սահմանում է որպես «գիծ առ գիծ», և երրորդ համարում վերին ավազանը ներկայացնում է մարգարեության մի քանի գծեր:

Եսայիան, ներկայացնելով հոգի մը 9/11-ին, միայն այն տեղը պիտի կանգնած ըլլար, ուր ոսկեղէն ձէթը կը հոսի վերին ավազանէն, եթէ այդ հոգին խնդրած ըլլար բարի ճամբան, որ կը տանի դէպի Երեմիայի հին շաւիղը, որ է Եսայիայի «մեծ ճանապարհը (շաւիղը) լուսացարարի արտին մօտ», ուր կը գտնուի Երեմիայի «հանգիստ»-ը: Եսայիայի վերջին անձրևի պատգամը հիմնուած է ոչ միայն տասը կույսերու գիծին, Ջաքարիայի երկու ոսկեղէն խողովակներու գիծին, Երեմիայի հին շաւիղի գիծին վրայ, այլ նաեւ՝ Եսայիան կը կանգնի «լուսացարարի արտին մօտ», ուր Ուիստի Պատգամաբերը կը մաքրէ եւ կը

գտե՛լ Ղեւիի որդիները՝ արծաթի եւ ոսկիի պէս:

Շատ դյուրին մարգարեական խնդիր է այլ գծեր ներմուծել յոթերորդ գլխի երրորդ համարի մեջ: Զաքարիայի յուղը և տասը կույսերը կապված են Հակոբի սանդուղքի և Հայտնության առաջին երկու համարների հետ, որովհետև դրանք բոլորը վերաբերում են Աստծու և մարդու միջև հաղորդակցության գործընթացին: Երեմիայի հին ճանապարհը ներառում է «պահակին», որը փող է հնչեցնում, իսկ ամբարիշտ և անմիտ Աքազ թագավորը հրաժարվում է լսել այն: Այդ փողը մարգարեության բոլոր փողերը, ինչպես նաև մարգարեական պահակներին, ձգում է Եսայիայի «մայրուղու» մեջ, որտեղ Եսայիան և նրա որդին կանգնած են՝ պատգամ հաղորդելու Լառդիկեայի առաջնորդին:

Եսայիան և նրա որդի Շեար-յաշուբբը, որի անունը նշանակում է «մնացորդը պիտի վերադառնա», կանգնած են միասին, և նրանք պատկերում են սեպտեմբերի 11-ին հասած վերջին անձրևի պատգամի հռչակումը: Նրանք գնում են հանդիպելու ամբարիշտ Աքազ թագավորին, և որպես հայր ու որդի՝ ներկայացնում են ալֆայի և օմեգայի խորհրդանիշը՝ «տող տողի վրա» մեթոդաբանության հիմնական կանոնը: «Տող տողի վրա»-ն այն կանոնն է, որը նախապատկերվեց միլլերիտական «օր/տարի» սկզբունքով:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին կատարվեց Հայտնություն իննի երկրորդ վայի՝ իսլամի վերաբերյալ մարգարեությունը, և հաստատվեց միլլերական «օր/տարի» սկզբունքը՝ այդպիսով գորացնելով Միլլերի՝ 1843 թվականի վերաբերյալ կանխասացությունը, որը հիմնված էր օր/տարի սկզբունքի վրա: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին կատարվեց Հայտնություն իննի, տասի և տասնմեկի երրորդ վայի՝ իսլամի վերաբերյալ մարգարեությունը, և հաստատվեց ալֆայի (8-11-1840) և օմեգայի (9/11) սկզբունքը, քանի որ Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակը իջավ այն ժամանակ, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը փլուզվեցին, ճիշտ ինչպես Հայտնություն տասի հզոր հրեշտակն էր իջել 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կատարվեց այն ալֆան, որը նախատիպում էր օմեգան:

Եսայիան և նրա որդին ոչ միայն ներկայացնում են «տող առ տող» սկզբունքի հիմնական սկզբունքը, այլև ներկայացնում են Եդիայի պատգամը, որը ներկայացնում է մի պատգամ, որ պատկերված է հոր և նրա զավակների փոխհարաբերությամբ: Եդիայի պատգամը, որ հռչակվում է Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից անմիջապես առաջ, մատնանշում է մի պատգամ, որ հասնում է անմիջապես նախքան Աստծո գործադիր դատաստանների սկսվելը: Աստծո գործադիր դատաստանները ներկայացնում են մի ժամանակաշրջան, որը «Տիրոջ մեծ և ահեղ օրն» է: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքից և շարունակվում մինչև վերջին յոթ պատուհասները: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքից և ավարտվում վերջին յոթ պատուհասներով: Ուստի Եդիայի պատգամը հիմնված է ալֆայի և օմեգայի սկզբունքի վրա՝ զուգորդված փորձության ժամանակի փակման մոտենալու նախազգուշացմամբ: Եդիայի պատգամի հետ առկա են նաև Եդիայի վրա հիմնված տարբեր մարգարեական գծեր, որովհետև Եդիան, ըստ Հիսուսի, ներկայացնում էր Հովհաննես Մկրտչին, իսկ և՛ Եդիան, և՛ Հովհաննեսը, ըստ Քույր Ուայթի, ներկայացնում էին Ուիլյամ Միլլերին, և

միասին Եղիան ու Հովհաննես Մկրտիչը ներկայացնում են թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարը (Եղիա), թե՛ Հայտնություն յոթերորդ գլխի մեծ բազմությունը (Հովհաննես):

Եսային և նրա որդին կանգնած են հին շավիղների վրա, որոնք հիմքերն են, և նրանք ընդունում են ոսկե յուղը, որովհետև իմաստուն կույսեր են, որոնք անցնում են թաղչի մաքրագործման գործընթացի միջով, որը կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ նախատիպելով կիրակնօրյա օրենքը: Եսային և վերադարձող մնացորդը (քանի որ հենց այդ է նշանակում նրա որդու՝ Մեար-Յասուբի անունը) ներկայացնում են այն մնացորդը, որը «վերադառնում է» հին շավիղներին 9/11-ին: Հոր և մնացորդի հարաբերությունը, որը նաև ալֆա և օմեգա հարաբերությունն է, որը նաև Եղիայի՝ «հայրերի և որդիների սրտերի» հարաբերությունն է, ցույց է տալիս, որ Հայր Միլերը և նրա հարաբերությունը առաջին հրեշտակի մնացորդական շարժման հետ Ֆիլադելֆիայի ալֆա շարժումն էր: Ալֆա շարժման մեջ Հայր Միլերը նույնացվում էր Եղիայի և Հովհաննես Մկրտչի հետ, որին Հիսուսը նույնացրեց որպես այն պատգամաբերի, որը ճանապարհ էր պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների ալֆա պատմության մեջ եղած այդ բոլոր մարգարեական կատարման դեպքերը կրկնվում են երրորդ հրեշտակի օմեգա պատմության մեջ:

Եսայիայի տեսիլքում ներկայացված նկարագարդման վերաբերյալ ավելի կարևոր փաստեր ևս կան, սակայն այստեղ մենք պարզապես նշում ենք, որ Եսային առանձնահատուկ կերպով նույնականացնում է այն բազմազան ճշմարտությունները, որոնք կազմում են 9/11-ի վերջին անձրևի պատգամի սիրտը: Այս բոլոր գծերը, որոնց մասին հենց նոր խոսեցինք, և, իհարկե, շատ ուրիշներ ևս, գտնվում են յոթերորդ գլխի երրորդ համարում:

Ութերորդ համարում մարգարեական ճշմարտությունը սրվում է, երբ այն բացահայտում է այն բանալին, որը բացում է «քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը», և զարմանալիորեն այդ բանալին նույն այն համարի մեջ է ճանաչվում, որում նշանավորվում է երկու 2520-ամյա ժամանակային մարգարեությունների սկզբնավորությունը:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կործանվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը Ռոմեիայի որդին:

Եթե չհավատաք, անշուշտ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Եսայիայի՝ վերջին անձրևի լուրի պատկերավոր ներկայացումը ներառում է Մովսեսի «յոթ անգամը», որովհետև ութերորդ համարի վաթսունհինգ տարվա մարգարեությունը մատնանշում է Բսրայելի թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների՝ 2520 տարվա ցրման ելակետը: Նույն այդ համարում է գտնվում այն բանալին, որ պտտեցնում է Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարի՝ 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզման երեք մարգարեական գծերը, Դանիել տասնմեկի տասներորդ

համարի հետ միասին, ինչպես նաև Եսայիա ութի ութերորդ համարի հետ: Այս երեք գծերով (Եսայիա 8:8, Դանիել 11:10, 40): Բանալին ութերորդ և իններորդ համարների «գլուխներն» են: Երբ «գլուխներին» բանալին կիրառվում է այդ երեք զուգահեռ համարների վրա, ապա բացվում է ուկրաինական պատերազմի պատմության և շուտով գալու երրորդ համաշխարհային պատերազմի դուռը: Երբ այդ մարգարեական դուռը բացվում է, ապա Դանիել տասնմեկի տասնմեկերորդից մինչև տասնվեցերորդ համարները երևում են որպես Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարի՝ 1989 թվականից հետո Խորհրդային Միության փլուզմանը հաջորդած ժամանակի զուգահեռ պատմություն: «Քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության» բացվելը մի ճշմարտություն է, որը պատկանում է այն ընտիր սակավաթիվ ճշմարտություններից մեկին, որոնք նույնացվում են որպես կնքագերծված՝ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության կնքագերծման հետ կապված՝ փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Եսայիայի ութերորդ գլխի առաջին համարը սկսվում է «Ավելին» բառով՝ մատնանշելով, որ ութերորդ գլուխը պիտի անցնի յոթերորդ գլխի վրայով: Առաջին բառը «Ավելին» լինելուց զատ, ութերորդ գլխի երրորդ համարը կապակցված է յոթերորդ գլխի երրորդ համարի հետ՝ որպես երկրորդ վկայություն այն բանի, որ այդ երկու գլուխները պիտի կիրառվեն տող առ տող: Երկու «երրորդ» համարներն էլ նույնացնում են Եսայիայի որդիներից մեկին, որոնց անուններն էլ երկուսն էլ խոսում են պատմության ներսում եղած մարգարեական պատգամի մասին: Սեար-Յաշուբ նշանակում է «մնացորդը պիտի վերադառնա», իսկ Մահեր-Շալալ-Հաշ-Բազ նշանակում է «արագ դեպի ավարը»: Նախ հիշատակվում է Սեար-Յաշուբը, ապա Մահեր-Շալալ-Հաշ-Բազը (որը Աստվածաշնչի ամենաերկար անունն է): «1»-ով ներկայացված ալֆան ավելի փոքր է, և այս դեպքում նույնիսկ բնորոշվում է որպես «մնացորդ», իսկ «22»-ով ներկայացված օմեգան ավելի մեծ է և ներկայացված է Աստվածաշնչի ամենաերկար անունով՝ միաժամանակ խորհրդանշելով կիրակնօրյա օրենքի արագ շարժումները:

Ալֆա մնացորդը, որ ներկայացված է Սեար-Յասուբով, երրորդ համարում իր հոր՝ Եսայու հետ է: Նրանք միասին ալֆան և օմեգան են, և կանգնած են մի վայրում, որը կազմված է վերջին անձրևին վերաբերող երեք հստակ հղումներից:

Եվ Տերը Եսայիին ասաց. «Այժմ դո՛ւրս ելիր՝ Աքազին ընդառաջ գնալու, դու և քո որդի Շեար-Յաշուբը, վերին ավազանի ջրանցքի ծայրին՝ լվացողի արտի ճանապարհի վրա»: Եսայիա 7:3.

Եսայիան հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է, և ներկայացնելով 9/11-ի կանչը՝ Եսայիան նաև ներկայացնում է 2023 թվականի հուլիսի կանչը: 9/11-ի ժամանակ Եսայիան լաոդիկեցի է՝ ներկայացված Հակոբ խարդախողի միջոցով, որը պիտի վերցնէր Եսայի առաջնեկության իրավունքը, մինչ աղվենտիզմը Տիրոջ բերանից դուրս է թքվում, իսկ 2023 թվականին Եսայիան ներկայացնում է Իսրայելին՝ հաղթողին: Եսայիան ներկայացնում է մեկին, ով ներկայացնում էր Աստծո պատգամը, ով արթնացվում է այն փաստին, որ ինքը լաոդիկեցի է, և ապա մի ածուխ մաքրում է նրան՝ դարձնելով նրան փիլադելփիացի:

«Եսային ուներ Աստծո փառքի հրաշալի տեսիլք: Նա տեսավ Աստծո գործության հայտնությունը, և Նրա վեհությունը տեսնելուց հետո նրան մի պատգամ եկավ՝ գնալ և կատարել մի որոշ գործ: Նա իրեն ամբողջապես անարժան զգաց այդ գործի համար: Ի՞նչն էր պատճառը, որ նա իրեն անարժան համարեց: Մի՞թե նա իրեն անարժան էր համարում մինչև Աստծո փառքի տեսիլքը տեսնելը:—Ո՛չ. նա իրեն պատկերացնում էր Աստծո առաջ արդար վիճակի մեջ. բայց երբ նրան հայտնվեց Ջորաջ Տիրոջ փառքը, երբ նա տեսավ Աստծո անպատմելի վեհությունը, ասաց. «Վա՛յ ինձ, կորչում եմ, որովհետև ես պիղծ շուրթերով մարդ եմ, և բնակվում եմ պիղծ շուրթերով ժողովրդի մեջ. որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝ Ջորաջ Տիրոջը»: «Այն ժամանակ սերովբեներից մեկը թռավ դեպի ինձ, և իր ձեռքում ուներ կենդանի ածուխ, որ ունեւիրով վերցրել էր զոհասեղանից: Եվ այն դրեց իմ բերանին և ասաց. Ահա, սա դիպավ քո շուրթերին, և քո անօրենությունը վերացված է, ու քո մեղքը՝ քավված»: Սա այն գործն է, որ մեզ համար, որպես անհատների, պետք է կատարված լինի: Մենք կամենում ենք, որ զոհասեղանից վերցված կենդանի ածուխը դրվի մեր շուրթերին: Մենք կամենում ենք լսել ասված խոսքը. «Քո անօրենությունը վերացված է, և քո մեղքը՝ քավված»: Review and Herald, June 4, 1889.»

«Մինչև ե՞րբ»-ը Եսայի մարգարեի վեցերորդ գլխում խորհրդանշել է 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերը, իսկ վեցերորդ գլուխը 9/11-ի ներկայացումն է: Յոթից ինը գլուխները ներկայացնում են այն լուրը, որ Եսային տվեց Հուդայի ուրացած առաջնորդությանը, և այն պատկերավոր նկարագրությունը, որ տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ, երբ Եփրեմի հարբեցողները սայթաքում են: Նույն տեսիլքում Եսային արձանագրում է.

Ահա ես և այն որդիները, որոնց Տերը տուել է ինձ, նշանների և զարմանալիքների համար ենք Իսրայելում Ջորքերի Տիրոջ կողմից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եսայիա 8:18:

Եսայիան և նրա զավակները նշաններ են յոթից իններորդ գլուխներում հանդիպող առեղծվածների շրջանակում: Յոթից իններորդ գլուխները ամբողջ տեսիլքի հղման կետն են՝ «այն օրը» կամ «այն ժամանակը» արտահայտություններին վերաբերող յուրաքանչյուր հիշատակումի առումով: Տասնութերորդ համարը ցույց է տալիս, որ Եսայիան և նրա որդիները նշաններ են, իսկ տասնութերորդ համարը շրջապատող համարները մատնանշում են այն ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում այդ նշանները պետք է ճանաչվեն:

Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, և ընկնեն, և փշրվեն, և թակարդն ընկնեն, և բռնվեն: Կապիր վկայությունը, կնքիր օրերը իմ աշակերտների մեջ: Եվ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ Իր երեսը ծածկում է Հակոբի տնից, և ես պիտի հուսամ Նրան:

Ահա ես և այն զավակները, որ Տերը տվեց ինձ, Իսրայելում նշանների և հրաշքների համար ենք Ջորաջ Տիրոջ կողմից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եսայիա 8:15–18:

Նրանք, ովքեր «սպասում են Տիրոջը», ներկայացված են Եսայիայի և նրա երկու որդիների միջոցով: Նրանք են նրանք, որոնցից Տերը թաքցրել էր «իր երեսը», ինչը մի

հատկանիշ է նրանց, ովքեր, 2023 թվականի հուլիսից հետո, արթնանում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքի պահանջների հանդեպ: Նրանք արթնանում են այն փաստին, որ իրենց խոստովանությունը պետք է ներառի, որ Տերը հակառակությամբ էր ընթանում իրենց դեմ, այսինքն՝ որ նա թաքցրել էր իր երեսը նրանցից:

«Վկայությունը կապել, օրենքը կնքել»-ը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, որոնք հակադրվում են «շատերին»: «Շատերը» կանչված են, բայց քչերն են ընտրված: Շատերը հակադրվում են Եսայիային և նրա երկու որդիներին, որոնք ներկայացված են որպես քչերը: «Շատերը» հինգ հիմար կույսերն են, և այս պատճառով նրանց հետ հինգ բան է պատահում. նրանք «սայթաքում են, և ընկնում, և փշրվում, և թակարդվում, և բռնվում»: Նրանք սայթաքում են, որովհետև մերժել են վերջին անձրևի պատգամը:

Որովհետև կարկամող շրթունքներով և այլ լեզվով պիտի խոսի Նա այս ժողովրդին: Որոնց ասաց. «Ահա հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին, և ահա զովացումն է», սակայն նրանք չկամեցան լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ մի քիչ, այնտեղ մի քիչ, որպեսզի գնան ու ետևի վրա ընկնեն, և կոտրվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:11-13:

Ութերորդ գլխի կնքման ժամանակ Եսայիան նկարագրում է ամբարիշտների անկումը, որ նախապատկերված է Աքագով, և նույն խմբին նա նույնացնում է քսանութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում: Նրանց «ընկնելու» պատճառն այն է, որ նրանք մերժում են վերջին անձրևի լուրը, որը նրանց համար «տող առ տող» էր և ներկայացվում էր նրանց կողմից, ովքեր ներկայացված են որպես թոթովախոս շուրթեր ունեցողներ: Հակաճառող հրեաները Հոգեգալստյան օրը աշակերտներին մեղադրեցին հարբեցողության մեջ, որովհետև չէին կարողանում հասկանալ լուրը: Նրանց մտքում այն ներկայացվում էր թոթովախոս շուրթերով:

Յոթերորդ գլխի երրորդ համարում Եսայիան իր որդի Մեար-յասուրի համար մարգարեական ալֆան է, իսկ նա, իր հերթին, իր հոր նկատմամբ օմեգան է, բայց նաև իր եղբոր նկատմամբ՝ ալֆան: Որպես Ալֆայի և Օմեգայի ներկայացուցիչներ՝ նրանք կանգնած են այնտեղ, ուր երկնային սրբաբանից եկող երկու ոսկե խողովակները ավազան են կազմում՝ հենց Երեմիայի հին ճանապարհի խճուղու մոտ, այն դաշտում, որտեղ բեհեզը բծերից փոխվում է մաքուր սպիտակի, երբ Ուխտի Պատգամաբերը մաքրագործում է Ղևիի որդիներին, ինչպես նաև Եսայիային ու Մեար-յասուրին: Այնտեղ հասնելով՝ նա ամբարիշտ և հիմար թագավոր Աքագին ներկայացնում է Մովսեսի հին ճանապարհի պատգամը՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ անգամների» մասին, որով նույն համարում հաստատվում է, որ «գլուխը» թագավոր է, կամ թագավորի թագավորությունը, կամ թագավորության մայրաքաղաք քաղաքը:

Այդ բանալին բացում է Աստծո Խոսքի լույսը, որպեսզի 2014 թվականին սկսված Ուկրաինական պատերազմը հնարավոր լինի տեսնել որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության մի թեմա, որը ներկայացված է որպես տեղի ունեցող հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ընթացքում և Միացյալ Նահանգների

վերջին երեք նախագահների պատմության մեջ: Վերջին անձրևի պատգամը Եսայիան ներկայացնում է տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխներում, և այն նկարագրում է Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարների ներքին և արտաքին պատմությունը: Առաջին համարը՝ քառասուներորդ համարը, Եսայիան պատկերում է վեցերորդից իններորդ գլուխներում, իսկ ապա տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխներում ներկայացվում են այն պատգամի ներքին և արտաքին պատմությունները, որը բացվեց 1989 թվականին: Վերջին անձրևի պատգամի յուրաքանչյուր գլխավոր տարրը ներկայացված է տեսիլքում:

Տասներորդ գլխի վերջին համարները նույն մարգարեական պատմությունն են նույնացնում, որը ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխի վերջին համարներում: Տասներորդ գլուխը արտաքինն է, իսկ տասնմեկերորդը՝ ներքինը: Հայտնության գրքում յոթ եկեղեցիները ներքինն են, իսկ կնիքները՝ արտաքինը: Տասներորդ գլխի վերջին համարներում պապական իշխանությունը իր ձեռքն է շարժում Երուսաղեմի դեմ՝ որպես զուգահեռ հատված այն բանի, որ Դանիել տասնմեկի քառասունհինգերորդ համարում պապական իշխանությունը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի, որ օգնի իրեն:

Դեռ այն օրը նա Նոբում պիտի մնա. նա իր ձեռքը պիտի թափահարի Սիոնի դստեր լեռան, Երուսաղեմի բլրի դեմ: Ահա Տերը, Ջորաջ Տերը, սարսափով պիտի կտրատի ճյուղը, և Բարձրահասակները պիտի հատվեն, և ամբարտավանները պիտի խոնարհվեն: Եվ նա երկաթով պիտի կտրի անտառի մացառուտները, և Լիբանանը պիտի ընկնի մի հզորի կողմից: Եսայիա 10:32–34.

Տասներորդ գլխի վերջը մարդկային փորձության ավարտն է, և հենց այնտեղ էլ ավարտվում է նաև Դանիել տասնմեկերորդ գլուխը:

Եվ նա իր պալատի վրանները պիտի զարկի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք նրան պիտի օգնի: Եվ այն ժամանակ Միքայելը պիտի կանգնի՝ այն մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, ինչպիսին չի եղել այն օրից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի, ամեն ոք, որ գրքում գրված գտնվի: Դանիել 11:45, 12:1.

Տասներորդ գլուխը առաջին համարում սկսվում է «անիրավ հրամանագրով», որը Քույր Ուայթը նույնացնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ:

Վա՛յ նրանց, որ անիրավ վճիռներ են արձակում և ծանր ճնշումներ են գրում, որոնք իրենք են սահմանել: Եսայիա 10:1:

Տասներորդ գլուխը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքից, որը համապատասխանում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարին, և ավարտվում է մի զուգահեռով՝ Միքայելի ոտքի կանգնելուն Դանիել տասնմեկի քառասունհինգերորդ համարի պատմության մեջ:

«Կուռքային շաբաթ է կանգնեցվել, ինչպես Դուրայի դաշտում կանգնեցվեց ոսկե արձանը: Եվ ինչպես Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը հրաման արձակեց, որ բոլոր նրանք, ովքեր չեն խոնարհվի և չեն երկրպագի այդ արձանին, պետք է սպանվեն, այնպես էլ հռչակագիր պիտի հրապարակվի, որ բոլոր նրանք, ովքեր չեն պատվի Կիրակիի հաստատությունը, պիտի պատժվեն բանտարկությամբ և մահով: Այսպիսով Տիրոջ Շաբաթը ոտնակոխ է արվում: Բայց Տերը հայտարարել է. «Վա՛յ նրանց, որ անիրավ վճիռներ են արձակում և ծանրություններ են գրում, որ իրենք իսկ սահմանել են» [Եսայիա 10:1]: [Սովոնիա 1:14–18; 2:1–3, մեջբերված:]»

Manuscript Releases, հատոր 14, 91:

Հայտնություն տասնմեկի «մեծ երկրաշարժում», որը տասներեքերորդ համարում ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, կան իսլամի երեք խորհրդանիշներ, որոնք կապված են այն «երկրաշարժի» հետ, որ ցնցում է Հայտնություն տասներեքի երկրի գագաթին, երբ նա խոսում է վիշապի պես: Եսայիա տասներորդ գլխում կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է որպես «անիրավ հրամանագիր», որի վրա «վայ» է հռչակված: Հայտնություն տասնմեկի տասներեքերորդ համարից մինչև տասներեքերորդ համարը ձգվող «մեծ երկրաշարժում» երրորդ վայի իսլամը նույնացվում է իսլամի չորս խորհրդանիշների և այն հարվածի հետ, որ նա հասցնում է Միացյալ Նահանգներին կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ. «Եվ նույն ժամին եղավ մեծ երկրաշարժ», և «երկրորդ վայն անցավ, և ահա երրորդ վայը շուտով գալիս է: Եվ հնչեց յոթերորդ հրեշտակը», «և ազգերը բարկացան»:

Տասներորդ գլուխը պատկերում է պապական իշխանությունը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարից մինչև քառասունհինգերորդ համարը, երբ պապականությունը հասնում է իր վախճանին: Քառասներորդ համարը տասներորդ գլխի պատումի մաս չի կազմում, որովհետև Եսայիան ներկայացնում է քառասներորդ համարի «ծածուկ պատմությունը», երբ վերջին անձրևի լուրը մատուցվում է հավատուրաց եկեղեցուն, որ ներկայացված է Աքագով: Տասնմեկերորդ գլխի եզրափակությունը նույն պատմության մեջ ցույց է տալիս ազատագրումը պապական իշխանությունից:

Եվ Տերը լիովին պիտի կործանի եգիպտական ծովի լեզուն. և Իր հզոր հողմով պիտի շարժի Իր ձեռքը գետի վրա, և պիտի հարվածի նրան յոթ վտակների մեջ, և մարդկանց պիտի անցնի տա չոր կոշիկներով: Եվ ճանապարհ պիտի լինի Իր ժողովրդի մնացորդի համար, որ պիտի մնա Ասորեստանից, ինչպես որ եղավ Իսրայելին այն օրը, երբ նա դուրս եկավ Եգիպտոսի երկրից: Եսայիա 11:15, 16.

Եսայիայի տասներորդ գլուխը նույն պատմության արտաքինն է, իսկ տասնմեկերորդ գլուխը՝ ներքինը: Արտաքինի և ներքինի զուգահեռները առատորեն հանդիպում են Աստծու Խոսքում, և այս երկու զուգահեռ գլուխները ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի նախազգուշացումը, ինչպես այն ներկայացված է Եսայիայի կողմից: Երրորդ հրեշտակի նախազգուշացումը ներշնչմամբ ամփոփվել է բազմաթիվ ձևերով, սակայն այդ նախազգուշացման մի շատ օգտակար բաժանումն այն է, որ այն ներկայացնում է փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները, և նաև շեշտադրում է

անձնական պատրաստության անհրաժեշտությունը: Եսայիա տասը գլուխը ներկայացնում է իրադարձությունները, իսկ տասնմեկերորդ գլուխը պատրաստությունը:

«Փորձաշրջանի ավարտի և նեղության ժամանակի համար պատրաստության գործի հետ կապված դեպքերը հստակ ներկայացված են: Սակայն բազմություններն այս կարևոր ճշմարտությունների մասին ավելի շատ հասկացողություն չունեն, քան եթե դրանք երբեք չհայտնված լինեին: Սատանան հսկում է, որպեսզի խլի յուրաքանչյուր այն տպավորությունը, որ նրանց իմաստուն կդարձնեն դեպի փրկություն, և նեղության ժամանակը նրանց անպատրաստ պիտի գտնի:»

«Երբ Աստված մարդկանց է ուղարկում այնպիսի կարևոր նախագգուշացումներ, որոնք ներկայացվում են որպես երկնքի մեջտեղով թռչող սուրբ հրեշտակների կողմից հռչակված, Նա պահանջում է, որ ամեն մի մարդ, որ օժտված է բանականության կարողություններով, ականջ դնի այդ պատգամին: Գազանի և նրա պատկերի երկրպագության դեմ հռչակված ահավոր դատաստանները (Հայտնություն 14:9–11) պետք է բոլորին մղեն մարգարեությունների ջանադիր ուսումնասիրության, որպեսզի իմանան, թե ինչ է գազանի դրոշմը, և ինչպես պետք է խուսափեն այն ընդունելուց: Սակայն ժողովրդի լայն զանգվածներն իրենց ականջները դարձնում են ճշմարտությունը լսելուց և դառնում են առասպելների կողմը: Պողոս առաքյալը, նայելով վերջին օրերին, հայտարարեց. «Ժամանակը պիտի գա, երբ առողջ վարդապետությունը չեն հանդուրժի»: 2 Տիմոթեոս 4:3: Այդ ժամանակը լիովին եկել է: Բազմությունները չեն ցանկանում Աստվածաշնչյան ճշմարտությունը, որովհետև այն հակասում է մեղավոր, աշխարհասեր սրտի ցանկություններին, և Սատանան մատուցում է այն խաբեությունները, որոնք նրանք սիրում են:»

«Սակայն Աստված երկրի վրա պիտի ունենա մի ժողովուրդ, որ պահպանի Աստվածաշունչը, և միայն Աստվածաշունչը, որպես բոլոր վարդապետությունների չափանիշ և բոլոր բարեփոխումների հիմք: Սովորած մարդկանց կարծիքները, գիտության հետևությունները, եկեղեցական ժողովների դավանանքները կամ որոշումները՝ այնքան բազմաքանակ և իրարամերժ, որքան այն եկեղեցիները, որ ներկայացնում են, մեծամասնության ձայնը,— սրանցից ո՛չ մեկը և ո՛չ էլ բոլորը միասին չպետք է ընդունվեն որպես ապացույց՝ հոգուտ կամ ընդդեմ կրոնական հավատի որևէ կետի: Նախքան որևէ վարդապետություն կամ պատվիրան ընդունելը, մենք պիտի պահանջենք դրա հաստատման համար մի հստակ «Այսպես է ասում Տերը»:»

«Սատանան մշտապես ջանում է մարդկանց ուշադրությունը Աստծո փոխարեն մարդու վրա հրավիրել: Նա մարդկանց մղում է, որ իրենց առաջնորդներ համարեն եպիսկոպոսներին, հովիվներին, աստվածաբանության պրոֆեսորներին՝ Փոխանակ Ինքնուրույն Սուրբ Գրքերն ուսումնասիրելու, որպեսզի իրենց պարտականությունը սովորեն: Ապա, վերահսկելով այդ առաջնորդների մտքերը, նա կարող է բազմություններին ներգործել իր կամքի համաձայն»: The Great Controversy, 594, 595.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

